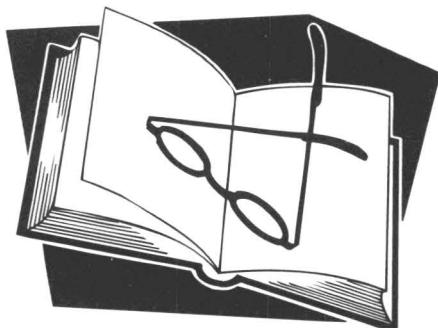

สถาบันภาษา- ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

มาลินี จันทร์มิล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นแหล่งรวมทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งการวิจัยเพื่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ที่มีประสิทธิภาพและมาตรฐานทัดเทียมกับนานาประเทศ โดยเริ่มต้นมาจากโครงการศูนย์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2518 และพัฒนามาเป็นสถาบันภาษา ในปี พ.ศ. 2520 เพื่อให้บริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตฯ ลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้วิธีการเรียน การสอนแบบส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล ซึ่งวิธีการเรียนแบบนี้ ได้มีการวิจัย ทดลองสอนและเผยแพร่ตามโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และโรงเรียนเอกชนของกระทรวงศึกษาธิการ โดยที่มีสถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้ประสานงาน และเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งในบรรดาภาษาต่างประเทศที่เป็นส่วนหนึ่งของวิชาการศึกษาทั่วไป และเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพูนความรู้ตามสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน จึงแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

- ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Foundation English)**
6 หน่วยกิต คือ ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตปีที่ 1 เพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาขั้นมหาวิทยาลัย และเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับภาษาตามหลักสูตรหมวดวิชาการศึกษาทั่วไปของทบวงมหาวิทยาลัย ภาษาอังกฤษพื้นฐานนี้แบ่งเป็น 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษพื้นฐาน I และภาษาอังกฤษพื้นฐาน II

2. ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา (English for Academic Purposes) 6 หน่วยกิต คือ ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิต ปีที่ 2 เพื่อเป็นเครื่องมือเพิ่มพูนความรู้ในการศึกษาตามสาขาวิชา ซึ่งจัดตามความต้องการของคณะ แบ่งเป็น 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา I และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา II

3. ภาษาอังกฤษระดับสูง (Advanced English)

6-9 หน่วยกิต สำหรับนิสิตระดับชั้นปีที่ 3 และ 4 เป็นรายวิชาที่จัดตามความต้องการของสาขาวิชาหรือ วิชาชีพ และรายวิชาที่จัดตามความสนใจหรือความต้องการของนิสิต มีทั้งที่เป็นวิชาบังคับและวิชาเลือก

หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษา ตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายตามลำดับ โดยจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษา ประกอบกับมีการจัดโปรแกรมการเรียนต่าง ๆ มากมายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงทำให้นิสิตที่ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก อีกประการหนึ่งจากการที่สถาบันภาษาได้ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษให้แก่คนต่าง ๆ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเป็นเวลาประมาณ 10 ปี พบร่วมนิสิตที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษดีมากไม่จำเป็นจะต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน แต่ควรใช้เวลาในการเรียนรายวิชานี้ก็ทักษะที่เป็นประโยชน์แก่ต้นเองมากขึ้น

ในระหว่างปี 2520-2524 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน เป็นการเรียนด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลตามวัตถุประสงค์ที่ได้จัดตั้งสถาบันภาษาขึ้น แต่เริ่มแรก โดยสถาบันภาษาได้สร้างหลักสูตรและบทเรียนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งจะช่วยให้นิสิตสามารถเริ่มเรียนในระดับต่าง ๆ กัน ตามพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษของตนจากผลการสอบเพื่อจัดระดับเริ่มเรียน (Placement Test) ซึ่งจำแนกนิสิตออกเป็น 5 ระดับ คือ ผู้ที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษ่อน ปานกลาง ตีดีมาก และยอดเยี่ยม และจัดให้เข้าเรียนตามระดับของการอ่าน (Entry Point) ซึ่งเรือว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด

ในช่วงปี 2525-2527 สถาบันภาษาได้เปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนจากการเรียนด้วยตนเองเป็นแบบให้อาจารย์เป็นผู้สอน และในปี 2528 ได้เปลี่ยนแปลงหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานมาเป็นการสอนแบบบูรณาการทักษะ (Integrated Skills) ซึ่งเป็นการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นทักษะการอ่านและการเขียน และเสริมด้วยการพูดและฟัง ไม่ได้แยกสอนทักษะหนึ่งทักษะใดโดยเฉพาะ

จากแนวคิดตั้งกล่าว ในปีการศึกษา 2528 สถาบันภาษาได้นำการสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ (Placement/Exemption Test) มาใช้เพื่อให้นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การทดสอบที่สถาบันภาษากำหนด ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และได้รับเกรด A ในรายวิชาดังกล่าว และได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอบยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขึ้น เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ รวมทั้งการติดตามผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา และการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการจัดสอนเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ผ่านการสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษและลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และ II และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา I และ II ในชั้นปีที่ 2 ผลจากการวิจัยพบว่า คะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษ และจาก การติดตามผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาพบว่า คะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการ

สถาบันได้ตระหนักถึงความสำคัญของการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาในระดับมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากในปีการศึกษา 2521 และ 2524 กระทรวงศึกษาธิการได้มีการเปลี่ยนแปลง

Self Access Learning Center

เรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข สามารถร่วมกันทำนายคะแนนสอบสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน | ได้ร้อยละ 66.40 และคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือการยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ และคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิชาภาษาอังกฤษฉบับ กข สามารถร่วมกันทำนายคะแนนสอบสัมฤทธิ์ผลรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน | ได้ร้อยละ 65.68 และพบว่ามีนิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน | จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน || รายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา | และ || สูงกว่า นิสิตที่ไม่ได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (มาลินี จันทร์วิมล, 2534)

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยดังกล่าว ได้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง และข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาใช้คะแนนผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของคะแนนสอบเพื่อจัดระดับความสามารถ และ/หรือยกเว้นในการเรียนภาษาอังกฤษ บางรายวิชา ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดเวลาและบประมาณในการจัดสอบเพื่อจัดระดับความสามารถในโอกาสต่อไป

ในด้านการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น เนื่องจากนิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียง นิสิตที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงจึงควรได้รับการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพในด้านนี้ให้เต็มความสามารถ ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองควรจะได้รับการจัดตั้งให้เป็นแหล่งรวมวัสดุ อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน และเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น เครื่องเล่นแบบบันทึกภาพวิดีโอ แบบบันทึกเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำหรับที่ช่วยในการเรียนการสอน (Computer Assisted Language Learning หรือ CALL) เครื่องฉายภาพหนึ่ง เกมส์ เป็นต้น เพื่อให้นิสิตเรียนรู้โดยการค้นคว้าด้วยตนเอง ฝึกทักษะการอကอกรสีจากเทปประกอบการเรียนด้วยตนเอง ฝึกทักษะการฟัง และความเข้าใจจากบทเรียนประกอบสื่อแบบภาพ และการฟังข่าวเพื่อให้ก้าวทันโลก รวมทั้งประเมินผลความสามารถทางภาษาด้วยตนเอง และศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองนี้สามารถใช้กับนิสิตทุกระดับที่มีความสามารถและความสนใจแตกต่างกัน โดยที่ทางสถาบันภาษาจะต้องเตรียมสื่อการเรียนไว้ให้เหมาะสมกับนิสิตทุกระดับ เพื่อให้นิสิตสามารถพัฒนาทักษะต่าง ๆ ตามความสามารถ ความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของตนเอง

คณะกรรมการสถาบันภาษา ในระหว่างปี 2531-2535 ได้เล็งเห็นความสอดคล้องและความเหมาะสมกับ วัตถุประสงค์และเป็นฐานในการจัดตั้งสถาบันภาษาซึ่งตั้งขึ้นเพื่อบริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตทั้งมหาวิทยาลัย โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคลจึงได้เสนอโครงการจัดตั้ง ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (เดิมใช้ชื่อว่า ศูนย์วิทยภัณฑ์ CULI Resource Center) โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเป็นแหล่งวิทยาการให้นิสิตระดับปริญญาตรีของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีและผู้ที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษยังไม่ดีได้มีโอกาสฝึกฝนและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทางภาษาของตนเองอย่างสมำเสมอตามความสามารถ ความสนใจ โดยการค้นคว้าด้วยตนเอง รวมทั้งสามารถประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้ด้วย โดยที่ทางสถาบันภาษาจัดทำวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ พร้อมด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยไว้ให้มาฝึกฝนด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์รองเพื่อใช้เป็นแหล่งค้นคว้าทางวิชาการ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตอาจารย์ บุคลากรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบุคลากรของสถาบันรวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งภาครัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชน

ต่อมามหาวิทยาลัยมีความเห็นชอบด้วยในหลักการให้จัดตั้งศูนย์ดังกล่าวแต่ยังมีปัญหาเรื่องสถานที่ จึงได้อนุมัติให้ดำเนินโครงการนำร่องศูนย์วิทยภัณฑ์ (Pilot Project) ในปี 2532 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้พัฒนาทักษะทางภาษาด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียนตามปกติ โดยใช้สื่อและอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ และให้นิสิตได้เรียนภาษาอังกฤษตามระดับความสามารถของตนเอง พร้อมทั้งเพื่อส่งเสริมให้นิสิตได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษได้มากขึ้น นิสิตกลุ่มทดลองนี้ประกอบด้วยนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ 518 คน และนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ 306 คน รวมทั้งสิ้น 824 คน นิสิตดังกล่าวเข้าใช้บริการของศูนย์วิทยภัณฑ์ ห้อง 207 อาคารเบรมบูรณะตัวร ซึ่งมีเนื้อที่ 105 ตารางเมตร เพื่อศึกษาค้นคว้าตลอดจนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยมีอาจารย์เป็นผู้ให้คำปรึกษาในศูนย์วิทยภัณฑ์

บทเรียนเสริมที่ใช้ในศูนย์วิทยภัณฑ์นี้จะมีความสอดคล้องกับบทเรียนหลักที่ใช้ในห้องเรียนตามปกติ ทั้งในเรื่องเนื้อหา (Content) และภาษา (Language) แต่มีการนำสื่อและอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีมาใช้มากยิ่งขึ้น และ

นิสิตจะได้พัฒนาทักษะการฟังเพิ่มเติมจากการเรียนปกติบทเรียนเสริมนี้จัดแบ่งออกเป็นระดับตามความสามารถของนิสิต คือ ระดับ a สำหรับนิสิตที่มีความสามารถสูง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade A) ระดับ b สำหรับนิสิตที่มีความสามารถปานกลาง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade B) และระดับ c สำหรับนิสิตที่มีความสามารถต่ำกว่าปานกลาง (หรือนิสิตที่ได้รับ Grade C และ D)

นอกจากนี้ ยังมีบทเรียนเสริมที่ไม่อิงกับหลักสูตร ซึ่งสถาบันภาษาได้จัดทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะต่าง ๆ ทางภาษา เช่น แบบฝึกหัด An English Word a Day, Communicative Grammar, English for Everyday Use, Vocabulary Practice, Reading Cloze Passages เป็นต้น และยังมีบทเรียนเสริมสำหรับชั้นทางสถาบันภาษาได้เลือกสรรให้เหมาะสมกับนิสิตเป็นสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น

- แบบบันทึกภาพ: เช่น Streamline English Video, Family album USA
- แบบบันทึกเสียง: เช่น Fast Forward 1-3
- CD-ROM: เช่น BBC New English Course
- เกมทางภาษา: เช่น Rainbow, Electronic Geosafari
- หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสารภาษาอังกฤษ

จากการประเมินโครงการนำร่องศูนย์วิทยาภัณฑ์ พบร่วมนิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าบทเรียนเสริมที่ใช้เรียนด้วยตนเอง มีประโยชน์ และมีกิจกรรมที่น่าสนใจ ช่วยทำให้นิสิต มีแรงจูงใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น ส่วนการประเมินผลจากอาจารย์ผู้ร่วมสอนในโครงการทดลองการใช้บทเรียนเสริมที่ให้นิสิตเรียนรู้ด้วยตนเองในศูนย์วิทยาภัณฑ์ พบว่า จำนวน 22 คน อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าวิธีการเรียนด้วยตนเองในศูนย์วิทยาภัณฑ์เป็นวิธีที่ดี และนิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนดี นอกจากนี้มีปัญหาเกี่ยวกับสถานที่พบร่วมไม่เพียงพอที่จะให้บริการนิสิตจำนวนมาก ในเวลาเดียวกัน และมีปัญหาด้านบทเรียน เช่น ในการแบบฝึกหัดส่วนใหญ่ที่มีเทปและวิดีโอประกอบนั้น นิสิตต้องอาศัยทักษะการฟังซึ่งเป็นทักษะที่นิสิตยังต้องได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม และบทเรียนที่เป็นทักษะการอ่านมีค่าพทที่ยาก และคำตอบที่ให้ไว้ในเฉลยคำตอบ “จำกัดความคิด” จึงทำให้การตรวจคำตอบด้วยตนเองมีปัญหา นิสิตต้องการให้คำตอบมีความหลากหลายมากกว่าที่เป็นอยู่ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532)

ต่อมาในปี 2535 ได้มีการขยายเนื้อที่ในศูนย์วิทยาภัณฑ์ เป็น 536.88 ตารางเมตร และได้ขยายการให้บริการแก่นิสิตปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน I และ II และได้เปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในปี 2536 สถาบันภาษาได้ให้คำแนะนำในการจัดตั้งศูนย์แก่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีเพื่อบริการแก่นิสิตของคณะ และได้จัดส่งบทเรียนเสริมรายวิชา Social English สำหรับนิสิตปีที่ 3 ให้แก่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีในปีถัดไป

ในปี 2537 และ 2538 ได้ให้คำแนะนำการจัดตั้งศูนย์แก่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และคณะยังศาสตร์ตามลำดับ และในปี 2538 ได้นำบทเรียนเสริมไปไว้ที่ศูนย์โสตทัศนศึกษากลาง สถาบันวิทยบริการ เพื่อบริการแก่นิสิตคณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะนิติศาสตร์

โครงการศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเต็มรูปแบบที่สถาบันภาษาได้วางไว้ จะเป็นแหล่งเสริมสร้างทักษะคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้แก่นิสิตทุกระดับ อาจารย์ ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นแหล่งฝึกอบรมบุคลากรภายนอก และข้าราชการของทบทวนมหาวิทยาลัย และกระทรวงต่าง ๆ ให้ได้เรียนรู้และฝึกทักษะภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการช่วยให้บุคลากรซึ่งเป็นกำลังสำคัญส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศ ได้สามารถปรับตัวให้เข้ากับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารระหว่างประเทศที่มีการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ทันกับโลกในยุคปัจจุบัน ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

บทความนี้ผู้เขียน เขียนขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่ต้องการจะการเห็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้การสนับสนุนอย่างจริงจังในการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการในโครงการต่าง ๆ รวมทั้งให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองในทุก ๆ คณะ เพื่อใช้เป็นแหล่งให้นิสิตในคณะได้ศึกษาค้นคว้าและฝึกทักษะที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นความก้าวหน้าของสาขาวิชานั้น ๆ เพื่อจะได้ฝึกฝนให้นิสิตเป็นผู้มีความสามารถรู้ด้วยตนเอง และเพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการตาม Montien Declaration เมื่อปี 2530 (Montien Declaration, 2530:2) ที่ระบุความมุ่งมั่นในการพัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นแหล่งวิชาการในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด และศูนย์การเรียนต่าง ๆ และเป็นแนวปฏิบัติที่ต้องเร่งดำเนินการให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน

SelfAccess Learning Center

สถาบันภาษา- ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

มาลินี จันทวิมล จบการศึกษา อ.บ.(เกียรตินิยม); M.A. in Education, Iowa สหรัฐอเมริกา ปัจจุบัน ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันภาษา (ปี 2531-2535) และได้ดำเนินงานตามปรัชญาเริ่มแรกของสถาบันภาษา คือส่งเสริมการเรียนรู้ให้นิสิตได้พัฒนาตามความสามารถของแต่ละบุคคล จึงได้มีการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กัญดา ธรรมมงคล. (2522). การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2524). หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2524 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การค้าครุสภาก.

จรัส สุวรรณala. (2530). การผลิตบันทึกใน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: เหลียวหน้าเพื่อแล
หลัง. บทความประกอบ การสัมมนาทางวิชาการ
ปี 2530 เรื่อง การพัฒนาการผลิตบันทึกของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 26-27 มีนาคม 2530.

จรัส สุวรรณala. (2534). การเรียนการสอนแบบ
สืบสาน: จากแนวคิดสู่การปฏิบัติ บทความ
ประกอบ การสัมมนาผู้บริหารระดับสูง 16-18
พฤษภาคม 2534.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2530). ร่าง Montien
Declaration เอกสารประกอบ การประชุม สถา
คณาจารย์ครั้งที่ 11/2530 3 กุมภาพันธ์ 2530.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2528-2529).
หลักสูตรภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2531).
โครงการ CULI Resource Center. กรุงเทพ
มหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2532).
การประเมินผลดำเนินงานโครงการศูนย์วิทยภัณฑ์
(โครงการ นำร่อง) กรุงเทพมหานคร: สถาบัน
ภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทร์พนิต สุรศิลป์ และวัลยaphr นาวีการ. (2528).
Placement Test ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย กับ รองศาสตราจารย์ ดร. คุณกัญญา
ธรรมรงค์ ภาษาปริทัศน์. 6:1, 80-85.

มาลินี จันทวิมล. (2534). การศึกษาเกี่ยวกับการสอบ
ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2528.
กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

วิเชียร ปลื้มคิด. (2535). การศึกษาความต้องการของ
อาจารย์และนิสิตเกี่ยวกับการบริการของศูนย์วิทย
ภัณฑ์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาโสต
ทัศนศึกษากับเทคโนโลยีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2530).
ร่างแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ.
2530-2534) เอกสารประกอบการสัมมนาทาง
วิชาการ ปี 2530 พัฒนาการผลิตบันทึกของ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 26-27 มีนาคม 2530.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2529).
รายงานประจำปี 2528. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2531).
รายงานประจำปี 2530. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2532).
รายงานประจำปี 2531. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันภาษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2534).
รายงานประจำปี 2533. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2529). การประเมินผล
หลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพมหานคร:
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ และคณะ. (2533). การศึกษาติดตาม
สัมฤทธิผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ
ของนิสิตที่ได้รับการยกเว้นการเรียนรายวิชา FE I
และที่ไม่ได้รับการยกเว้นในระหว่างปี พ.ศ. 2528
-2530. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Aiken, Paul L., Bachman, Lyle F. and Sealey,
Greta K. (1975). CIEL Individualized
Language Learning Project PASAA 5:1,
71-84.

Johnson, Francis C. (1972). A Report on
Service English Language Learning and
Teaching at Chulalongkorn University.
กรุงเทพมหานคร: หน่วยวิจัยสถาบัน ฝ่ายวางแผนและพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

References